A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2017. június 21.* [i]

„Előzetes döntéshozatal — Szociális biztonság — 883/2004/EK rendelet — 3. cikk — Családi ellátások — 2011/98/EU irányelv — 12. cikk — Egyenlő bánásmódhoz való jog — Harmadik országok összevont engedéllyel rendelkező állampolgárai”

A C-449/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Corte d’appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2016. augusztus 5-én érkezett, 2016. július 8-i határozatával terjesztett elő a

Kerly Del Rosario Martinez Silva

és

az **Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)**,

a **Comune di Genova** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, A. Rosas és E. Jarašiūnas (előadó) bírák,

főtanácsnok: E. Tanchev,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– K. D. R. Martinez Silva képviseletében L. Neri és A. Guariso avvocati,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili avvocato dello Stato,

– az Európai Bizottság képviseletében D. Martin és C. Cattabriga, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: olasz.

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. szeptember 16-i 988/2009/EK rendelettel (HL 2009. L 284., 43. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2004. L 166., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 72. o.; a továbbiakban: 883/2004 rendelet) 3. cikke (1) bekezdése j) pontjának és a harmadik országbeli állampolgárok valamely tagállam területén való tartózkodására és munkavállalására vonatkozó összevont engedélyre irányuló összevont kérelmezési eljárásról, valamint a harmadik országból származó, valamely tagállam területén jogszerűen tartózkodó munkavállalók közös jogairól szóló, 2011. december 13-i 2011/98/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 343., 1. o.) 12. cikke (1) bekezdése e) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet Kerly D. R. Martinez Silva és az Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (Országos Társadalombiztosítási Intézet, Olaszország), valamint a Comune di Genova (Genova város önkormányzata, Olaszország) között a legalább három kiskorú gyermeket nevelő háztartások számára járó támogatás (a továbbiakban: ANF) nyújtásának elutasítása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy EK tartózkodási engedélye” a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelv (HL 2004. L 16., 44. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 272. o.) 2. cikkének g) pontja értelmében az érintett tagállam által az ezen irányelv szerinti huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező jogállás megszerzésekor kibocsátott tartózkodási engedély.

4 A 2011/98 irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikke értelmében:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

a) »harmadik országbeli állampolgár«: olyan személy, aki az EUMSZ 20. cikke (1) bekezdésének értelmében nem minősül uniós polgárnak;

b) »harmadik országból származó munkavállaló«: olyan harmadik országbeli állampolgár, akinek valamely tagállam területén való tartózkodását engedélyezték, ott jogszerűen tartózkodik, és a nemzeti joggal vagy gyakorlattal összhangban abban a tagállamban fizetett jogviszony keretében munkát vállalhat;

c) »összevont engedély«: valamely tagállam hatóságai által kiállított olyan tartózkodási engedély, amely feljogosítja a harmadik országbeli állampolgárt a tagállam területén munkavállalás céljából való jogszerű tartózkodásra;

[…]”

5 Ezen irányelv „Hatály” című 3. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„Ezt az irányelvet a következő személyekre kell alkalmazni:

[…]

c) olyan harmadik országbeli állampolgárok, akiknek tartózkodását valamely tagállamban az uniós vagy nemzeti jog alapján munkavállalás céljából engedélyezték.”

6 Ezen irányelv „Az egyenlő bánásmódhoz való jog” című 12. cikkének értelmében:

„(1) A 3. cikk (1) bekezdésének b) és c) pontjában említett, harmadik országból származó munkavállalók a következők tekintetében egyenlő bánásmódban részesülnek a lakóhelyük szerinti tagállam állampolgáraival:

[…]

e) szociális biztonság ágai a 883/2004/EK rendeletben meghatározottak szerint;

[…]

(2) A tagállamok a következő módon korlátozhatják az egyenlő bánásmódot:

[…]

b) az (1) bekezdés e) pontja tekintetében korlátozhatják a harmadik országból származó munkavállalókat a szóban forgó pont alapján megillető jogokat, de nem korlátozhatják ezeket a jogokat az olyan harmadik országból származó munkavállalók esetében, akik alkalmazásban állnak, illetve akik legalább hat hónapig alkalmazásban álltak, majd munkanélküliként nyilvántartásba vették őket.

Ezenkívül a tagállamok dönthetnek úgy, hogy az (1) bekezdés e) pontja a családi ellátások tekintetében nem vonatkozik azon harmadik országbeli állampolgárokra, akik számára hat hónapot meg nem haladó időtartamra engedélyezték valamely tagállam területén a munkavállalást, olyan harmadik országbeli állampolgárokra, akiknek valamely tagállamban való tartózkodását tanulmányok folytatása céljából engedélyezték, valamint olyan harmadik országbeli állampolgárokra, akik számára a munkavállalás vízum alapján engedélyezett;

[…]”

7 A 883/2004 rendelet 1. cikkének z) pontja értelmében »családi ellátás« minden olyan természetbeni vagy pénzbeli ellátás, amelynek célja a családi kiadások fedezése, az e rendelet I. mellékletében említett tartásdíj megelőlegezése és különleges szülési juttatások és örökbefogadási támogatások kivételével.”

8 Az említett rendelet 3. cikke (1) bekezdésének j) pontja előírja, hogy e rendelet a családi ellátásokat érintő valamennyi jogszabályra alkalmazandó. E rendelet e cikk (5) bekezdésének a) pontja értelmében nem alkalmazandó azonban a szociális és egészségügyi támogatásokra.

Az olasz jog

9 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a 1998. december 23-i legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo (a stabilizációs és fejlesztési költségvetési intézkedésekről szóló 448. sz. törvény; a GURI 1998. december 29-i 210. számának rendes melléklete; a továbbiakban 448/1998. sz. törvény) 65. cikke értelmében azok a legalább három 18 év alatti gyermeket nevelő háztartások, amelyek jövedelme nem ér el egy bizonyos határt (2014-ben 25 384,91 euró) ANF-ben részesülnek. E támogatás havi összege 2014-ben 141,02 euró volt.

10 Az ANF-et, amely eredetileg csak az olasz állampolgárok számára járt, 2000-ben kiterjesztették az európai uniós államok állampolgáraira, majd 2007-ben a politikai menekült vagy kiegészítő védelemben részesülő személy jogállással rendelkező harmadik országbeli állampolgárokra, végül a 2013. augusztus 6-i legge n.°97 Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione europea – Legge europea 2013 (az európai uniós tagságból eredő kötelezettségek végrehajtási rendelkezéseiről szóló 97. sz. törvény – 2013. évi európai törvény; a GURI 2013. augusztus 20-i 194. száma) 13. cikkével a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyekre és az uniós polgárok családtagjaira is.

11 A 2011/98 irányelvet a belső jogba a 2014. március 4-i decreto legislativo n. 40 – Attuazione della direttiva 2011/98/UE relativa a una procedura unica di domanda per il rilascio di un permesso unico che consente ai cittadini di Paesi terzi di soggiornare e lavorare nel territorio di uno Stato membro e a un insieme comune di diritti per i lavoratori di Paesi terzi che soggiornano regolarmente in uno Stato membro (a 2011/98 irányelv átültetéséről szóló 40. sz. törvényerejű rendelet; a GURI 2014. március 22-i 68. száma) ültette át, amely bevezette a „munkavállalási célú összevont engedélyt".

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

12 K. D. R. Martinez Silva, harmadik országbeli állampolgár Genova város önkormányzatának területén lakik és hat hónapot meghaladó időtartamú, munkavállalási célú összevont engedéllyel rendelkezik. Mivel három 18 év alatti gyerek édesanyja és jövedelme nem éri el a 448/1998. törvényben meghatározott jövedelmi határt, 2014 során ANF-et igényelt, amelyet arra hivatkozva utasítottak el, hogy nem rendelkezik a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy EK tartózkodási engedélyével.

13 Ezt követően hátrányos megkülönböztetés miatt polgári keresetet indított a Tribunale di Genova (genovai elsőfokú bíróság, Olaszország) előtt Genova város önkormányzata és az INPS ellen a célból, hogy fizessék ki a 2014-re járó 1 833,26 euró összeget és a további évekre is ismerjék el az e támogatáshoz való jogát, arra hivatkozva, hogy ennek megtagadása ellentétes a 2011/98 irányelv 12. cikkével. E kérelmeket a 2015. augusztus 18-i végzés arra hivatkozva utasította el, hogy a 883/2004 rendelet hivatkozott rendelkezései pusztán programjellegűek, e rendeletben a tartásdíj nem szerepel a közfinanszírozott szociális biztonsági ellátások között, és nem bizonyított, hogy K. D. R. Martinez Silva legalább öt éve jogszerűen tartózkodott Olaszországban.

14 A fellebbezés tárgyában eljáró Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság, Olaszország) kifejti, hogy kétségei vannak a 448/1998. törvény 65. cikkének az uniós joggal való összeegyeztethetőségét illetően, mivel e rendelkezés – a 2011/98 irányelv 12. cikkében rögzített egyenlő bánásmód elvével ellentétesen – nem teszi lehetővé, hogy az összevont engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár ANF-ben részesüljön.

15 A kérdést előterjesztő bíróság először is kifejti, hogy az ANF olyan pénzbeli ellátás, amelynek célja a családi kiadások fedezése, és olyan családoknak jár, amelyek a gyermekeik számára és a gazdasági helyzetükre tekintettel különösen rászorultak. Úgy véli, hogy ez az ellátás a 883/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének j) pontja szerinti ellátások közé tartozik, és pontosítja, hogy az nem tartásdíj megelőlegezése, és nem tartozik az e rendelet I. melléklete szerinti ellátások közé sem.

16 A kérdést előterjesztő bíróság a 2012. április 24-i Kamberaj ítéletre (C-571/10, EU:C:2012:233) hivatkozva úgy véli ezek után, hogy az alapügyben az egyenlő bánásmód elvének a 2011/98/EU irányelv 12. cikke (2) bekezdésének b) pontjában felsorolt korlátozások egyike sem alkalmazandó, mivel az Olasz Köztársaság nem szándékozott élni az e rendelkezés által előírt azon lehetőséggel, hogy korlátozza ezen elv alkalmazását, és ráadásul K. D. R. Martinez Silva nincs az ezen rendelkezés

második albekezdése szerinti egyik helyzetbe sem, mivel hat hónapot meghaladó időtartamra szóló munkavállalási célú összevont engedéllyel rendelkezik. E bíróság úgy véli, hogy az érintett tehát azon személyek körébe tartozik, akikre az egyenlő bánásmód elvét alkalmazni kell.

17 E körülmények között a Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A 448/1998. sz. törvény 65. cikkében előírt olyan ellátás, mint az [ANF] a 883/2004/EK rendelet 3. cikke (1) bekezdésének j) pontja értelmében vett családi ellátásnak minősül-e?

2) Igenlő válasz esetén: ellentétes-e a 2011/98/EU irányelv 12. cikke (1) bekezdésének e) pontjában foglalt egyenlő bánásmód elvével az olasz szabályozáshoz hasonló azon szabályozás, amelynek alapján a (hat hónapot meghaladó időtartamra szóló) »munkavállalási célú összevont engedéllyel« rendelkező harmadik országbeli munkavállaló akkor sem jogosult [az ANF-re], ha legalább három kiskorú gyermekkel él együtt, és a törvényben meghatározott összegnél alacsonyabb jövedelemmel rendelkezik?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

18 A kérdést előterjesztő bíróság az együttesen vizsgálandó két kérdésével lényegében arra keres választ, hogy a 2011/98 irányelv 12. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyen az alapügyben szerepel, amelynek értelmében az ezen irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett összevont engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár nem részesülhet olyan ellátásban, mint a 448/1998. törvénnyel bevezetett ANF.

19 Mivel a 2011/98 irányelv 12. cikke (1) bekezdésének e) pontja előírja, hogy az e rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjában említett, harmadik országból származó munkavállalók a szociális biztonság ágai tekintetében a 883/2004/EK rendeletben meghatározottak szerint egyenlő bánásmódban részesülnek a lakóhelyük szerinti tagállam állampolgáraival, elsőként – amint azt a kérdést előterjesztő bíróság sugallja – meg kell vizsgálni, hogy az olyan ellátás, mint az ANF az e rendelet 3. cikke (1) bekezdésének j) pontja szerinti családi ellátások körébe tartozó szociális biztonsági ellátásnak minősül-e, vagy szociális segítségnyújtási ellátásnak minősül, amelyre az említett rendelet 3. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján e rendelet hatálya – amint azt az olasz kormány állítja – nem terjed ki.

20 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint azt a Bíróság a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelettel (HL 1971. L 149., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 35. o.) kapcsolatban több alkalommal megállapította – a 883/2004/EK rendelet hatálya alól kizárt és az az alá tartozó ellátások közötti különbség lényegében az egyes ellátások lényegi ismérvein alapul, különösen azok nyújtásának céljain és folyósításának feltételein, és nem azon, hogy a nemzeti jogszabály szociális biztonsági ellátásnak minősíti-e az ellátást, vagy sem (lásd ebben az értelemben különösen: 1992. július 16-i Hughes ítélet, C-78/91, EU:C:1992:331, 14. pont; 2005. január 20-i Noteboom ítélet, C-101/04, EU:C:2005:51, 24. pont; 2013. október 24-i Lachheb ítélet, C-177/12, EU:C:2013:689, 28. pont). Valamely ellátás akkor tekinthető szociális biztonsági ellátásnak, ha a jogosult személyes szükségletének bárminemű egyedi és diszkrecionális mérlegelése nélkül, jogilag meghatározott helyzetben nyújtják, és az 883/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében kifejezetten felsorolt kockázatok valamelyikét fedezi (lásd ebben az értelemben: 1992. július 16-i Hughes ítélet, C-78/91, EU:C:1992:331, 15. pont; 2001. március 15-i Offermanns ítélet, C-85/99, EU:C:2001:166, 28. pont; 2013. szeptember 19-i Hliddal és Bornand ítélet, C-216/12 és C-217/12, EU:C:2013:568, 48. pont).

21 A Bíróság korábban már pontosította, hogy az ellátás finanszírozása módjának – többek között, hogy annak nyújtása járulékfizetési feltételhez köthető-e – nincsen jelentősége abból a szempontból, hogy szociális biztonsági ellátásnak minősül-e (lásd ebben az értelemben: 1992. július 16-i Hughes ítélet, C-78/91, EU:C:1992:331, 21. pont; 2001. március 15-i Offermanns ítélet, C-85/99, EU:C:2001:166, 46. pont; 2013. október 24-i Lachheb ítélet, C-177/12, EU:C:2013:689, 32. pont).

22 Egyébiránt az, hogy valamely ellátást a jövedelemre vagy a gyermekek számára tekintettel állapítják meg vagy tagadják meg, nem jelenti azt, hogy az ellátás nyújtása a kérelmező személyes szükségleteinek egyéni értékelésétől függene, ami a szociális segély jellemzője, mivel objektív és jogszabályban meghatározott feltételekről van szó, amelyek teljesülése esetén anélkül nyílik meg az ezen ellátásokra való jogosultság, hogy az illetékes hatóság egyéb személyes körülményeket figyelembe vehetne (lásd ebben az értelemben: 1992. július 16-i Hughes ítélet, C-78/91, EU:C:1992:331, 17. pont). Így a családoknak automatikusan, a személyes szükségletek bármiféle egyéni és diszkrecionális mérlegelése nélkül olyan objektív szempontok alapján nyújtott támogatásokat, mint többek között a család mérete, jövedelme és vagyona, amelyek a családok kiadásainak fedezésére irányulnak, szociális biztonsági ellátásnak kell tekinteni (2016. június 14-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet, C-308/14, EU:C:2016:436, 60. pont).

23 Azt illetően, hogy az adott ellátás a 883/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének j) pontja szerinti családi ellátások körébe tartozik-e, hangsúlyozni kell, hogy e rendelet 1. cikkének z) pontja értelmében a „családi ellátás” kifejezés – az I. mellékletben említett tartásdíj megelőlegezése és a különleges szülési juttatások és örökbefogadási támogatások kivételével – minden olyan természetbeni vagy pénzbeli ellátást lefed, amelynek célja a családi kiadások fedezése. A Bíróság korábban már kimondta, hogy a „családi kiadások fedezése” fordulatot úgy kell értelmezni, hogy annak célja többek között a családi költségekhez való, a gyermekek eltartásából eredő kiadásokat mérséklő állami hozzájárulás (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 19-i Hliddal és Bornand ítélet, C-216/12 és C-217/12, EU:C:2013:568, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 Az alapügyben szereplő ellátást illetően a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik egyrészt, hogy az ANF-et az azt igénylő jogosultak részére folyósítják, amint a kiskorú gyermekek számával és a 448/1998. törvény 65. cikkével kapcsolatos feltételek teljesülnek. Ezen ellátást következésképpen az igénylő személyes szükségletének bárminemű egyéni és diszkrecionális mérlegelése nélkül, jogilag meghatározott helyzetben nyújtják. Másrészt az ANF egy, az említett jogosultak számára évente folyósított pénzösszeg, melynek célja a családi kiadások fedezése. Tehát olyan pénzbeli ellátásról van szó, amelynek célja a családi költségekhez való, a gyermekek eltartásából eredő kiadásokat mérséklő állami hozzájárulás.

25 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy az olyan ellátás, mint az ANF a 883/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének j) pontja szerinti családi ellátások körébe tartozó szociális biztonsági ellátásnak minősül.

26 Így másodsorban azt kell megvizsgálni, hogy a 2011/98 irányelv 2. cikkének c) pontja szerinti összevont engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárt kizárhatja-e az ilyen ellátásban való részesülésből olyan nemzeti szabályozás, mint amilyen az alapügyben szerepel.

27 E tekintetben a 2011/98 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének c) pontjával együttesen értelmezett 12. cikke (1) bekezdésének e) pontjából kitűnik, hogy az ez utóbbi rendelkezésben előírt egyenlő bánásmódban kell részesülniük különösen olyan harmadik országbeli állampolgároknak, akiknek tartózkodását valamely tagállamban az uniós vagy nemzeti jog alapján munkavállalás céljából engedélyezték. Márpedig ez a helyzet az ezen irányelv 2. cikkének c) pontja szerinti összevont engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár esetén, mivel e rendelkezés értelmében ez az engedély lehetővé teszi az ilyen állampolgár számára, hogy munkavállalás céljából jogszerűen tartózkodjon az azt kiállító tagállam területén.

28 Ugyanakkor a 2011/98 irányelv 12. cikke (2) bekezdése b) pontjának első albekezdése értelmében a tagállamok korlátozhatják a harmadik országból származó munkavállalókat ezen irányelv 12. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján megillető jogokat, kivéve az olyan harmadik országból származó munkavállalók esetében, akik alkalmazásban állnak, illetve akik legalább hat hónapig alkalmazásban álltak, majd munkanélküliként nyilvántartásba vették őket. Ezenkívül az említett irányelv 12. cikke (2) bekezdése b) pontjának második albekezdése értelmében a tagállamok dönthetnek úgy, hogy ezen irányelv 12. cikke (1) bekezdésének e) pontja a családi ellátások tekintetében nem vonatkozik azon harmadik országbeli állampolgárokra, akik számára valamely tagállam területén a munkavállalást hat hónapot meg nem haladó időtartamra engedélyezték, olyan harmadik országbeli állampolgárokra, akiknek e tagállam területén való tartózkodását tanulmányok folytatása céljából engedélyezték, valamint olyan harmadik országbeli állampolgárokra, akiknek a munkavállalást vízum alapján engedélyezték.

29 Így, a 2011/98 irányelv – a 2003/109 irányelvhez hasonlóan – bizonyos harmadik országbeli állampolgárok javára főszabályként egyenlő bánásmódhoz való jogot ír elő, és felsorolja azokat az eseteket, amikor a tagállamok ettől eltérhetnek. Ezen eltérésekre tehát csak akkor lehet hivatkozni, ha az érintett tagállam ezen irányelv végrehajtására hatáskörrel rendelkező szervei világosan kinyilvánították, hogy ezen eltéréssel kívánnak élni (lásd analógia útján: 2012. április 24-i Kamberaj ítélet, C-571/10, EU:C:2012:233, 86. és 87. pont).

30 Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy az Olasz Köztársaság nem szándékozott a 2011/98/EU irányelv 12. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt eltérésekre hivatkozva élni az egyenlő bánásmód korlátozásának lehetőségével, mivel semmilyen módon sem nyilvánította ki erre irányuló akaratát. Ennélfogva az olasz szabályozásnak az ANF-re való jogosultságot a harmadik országbeli állampolgárokat illetően a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkezőkre és az uniós polgárok családjára korlátozó rendelkezései, amelyeket – amint az ezen ítélet 10. és 11. cikkéből kitűnik – végül is ezen irányelv belső jogba való átültetése előtt fogadtak el, nem tekinthetők úgy, hogy azok az egyenlő bánásmódhoz való jog olyan korlátozásait valósítják meg, amelyeket a tagállamok ugyanezen irányelv értelmében alkalmazhatnak.

31 Ebből következik, hogy a 2011/98 irányelv 2. cikkének c) pontja szerinti összevont engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár nem zárható ki az ilyen ellátásban való részesülésből.

32 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 2011/98 irányelv 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyen az alapügyben szerepel, amelynek értelmében az ezen irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett összevont engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár nem részesülhet olyan ellátásban, mint a 448/1998. törvénnyel bevezetett ANF.

A költségekről

33 Mivel ez az eljárás az alapügyben részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

A harmadik országbeli állampolgárok valamely tagállam területén való tartózkodására és munkavállalására vonatkozó összevont engedélyre irányuló összevont kérelmezési eljárásról, valamint a harmadik országból származó, valamely tagállam területén jogszerűen tartózkodó munkavállalók közös jogairól szóló, 2011. december 13-i 2011/98/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti

szabályozás, mint amilyen az alapügyben szerepel, amelynek értelmében az ezen irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett összevont engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár nem részesülhet olyan ellátásban, mint az 1998. december 23-i legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo (a stabilizációs és fejlesztési költségvetési intézkedésekről szóló 448/1998. sz. törvény) által bevezetett, a legalább három kiskorú gyermeket nevelő háztartások számára járó támogatás.

Aláírások

i — A jelen szöveg 27. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.